

forbrugeren har pligt til i forbindelse med afdragene at betale beløb, som følger af differencen mellem afdrag beregnet i de kontopenge, som virtuelt er blevet tilbudt låntageren, og afdrag beregnet i de reelt brugte betalingspenge;

kan risikere at være urimelige?

- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, hvilke kriterier skal den nationale domstol da anvende for at vurdere, om denne urimelige karakter foreligger henset til de i det første spørgsmål beskrevne faktiske omstændigheder?
- 3) Kan de i det første spørgsmål beskrevne kontraktvilkår opfattes som værende uden for låneaftalens hovedgenstand?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vergabekammer Südbayern (Tyskland) den
10. marts 2017 — Vossloh Laeis GmbH mod Stadtwerke München GmbH**

(Sag C-124/17)

(2017/C 178/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Vergabekammer Südbayern

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vossloh Laeis GmbH

Sagsøgt: Stadtwerke München GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en bestemmelse i en medlemsstat, der opstiller som betingelse for, at en økonomisk aktør kan vise sin pålidelighed, at denne har gjort indgående rede for forholdene og omstændighederne i forbindelse med eventuelle skader som følge af overtrædelsen af straffeloven eller forsømmelsen gennem et aktivt samarbejde ikke blot med undersøgelsesmyndighederne, men også med den ordregivende myndighed, forenelig med bestemmelserne i artikel 80 i direktiv 2014/25/EU (¹), sammenholdt med artikel 57, stk. 6, andet afsnit, i direktiv 2014/24/EU (²)?
- 2) I tilfælde af, at spørgsmål 1.a) besvares benægtende: Skal artikel 57, stk. 6, andet afsnit, i direktiv 2014/24/EU i sammenhængen da fortolkes således, at den pågældende økonomiske aktør for at vise sin pålidelighed i det mindste er forpligtet til at opklare sagen over for den ordregivende myndighed i et sådant omfang, at denne kan bedømme, om de trufne konkrete foranstaltninger til at vise aktørens pålidelighed (tekniske, organisatoriske og personalemæssige foranstaltninger samt skadeskompensation) er egnede og tilstrækkelige?
- 3) For de i artikel 57, stk. 4, i direktiv 2014/24/EU regulerede fakultative udelukkelsesgrunde udgør den maksimale udelukkelsesperiode i henhold til artikel 57, stk. 7, i direktiv 2014/24/EU tre år fra datoen for den relevante hændelse. Skal den relevante hændelse forstås allerede som realiseringen af de i artikel 57, stk. 4, i direktiv 2014/24/EU anførte udelukkelsesgrunde, eller er det afgørende det tidspunkt, hvor den ordregivende myndighed har sikkert og holdbart kendskab til, at udelukkelsesgrunden foreligger?

- 4) Er det dermed i tilfælde af en realisering af udelukkelsesgrunden i artikel 5[7], stk. 4, litra d), i direktiv 2014/24/EU i form af en økonomisk aktørs deltagelse i et kartel ophøret af karteldeltagelsen eller myndighedens opnåelse af sikkert og holdbart kendskab til karteldeltagelsen, der er den relevante hændelse som omhandlet i artikel 5[7], stk. 7, i direktiv 2014/24/EU?

- ⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26.2.2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF EØS-relevant tekst (EUT L 94, s. 243).
- ⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26.2.2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT L 94, s. 65).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgien)
den 20. marts 2017 — straffesag mod Van Gennip BVBA m.fl.**

(Sag C-137/17)

(2017/C 178/10)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Tiltalte i straffesagen

Van Gennip BVBA, Antonius Johannes Maria ten Velde, Original BVBA og Antonius Cornelius Ignatius Maria van der Schoot

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal de følgende overtrædelser af den belgiske lovgivning om pyrotekniske artikler kvalificeres som »alvorlige overtrædelser« som omhandlet i artikel 45 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU ⁽¹⁾ af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet:
- a) Salg af pyrotekniske artikler i en mængde af 2,666 kg pyrotekniske tændladninger, hvilket udgør en tilsidesættelse af artikel 265, nr. 7, og artikel 257 i kongelig bekendtgørelse af 23. september 1958 om fremstilling, oplagring, besiddelse af, salg, transport og brug af sprængstoffer, som forbyder salg af pyrotekniske artikler i en mængde, der overstiger 1 kg pyrotekniske tændladninger, såfremt forbrugeren ikke har en personlig administrativ tilladelse til at besidde en større mængde af pyrotekniske artikler
 - b) overskridelse af den fastsatte oplagringsgrænse og tilsidesættelse af de i en regional fyrværkeribevilling fastsatte opbevaringssteder, selv om der allerede forelå en regional miljøbevilling til oplagring af de faktisk konstaterede større mængder på de pågældende steder
 - c) meget midlertidig oplagring af en ganske ringe mængde pyrotekniske artikler på forskellige, ikke specielt til oplagring godkendte steder på en grund med tilhørende bygninger, tilhørende en detailhandel med fyrværkeriartikler, der har såvel en føderal fyrværkeritilladelse som en regional miljøbevilling?
- 2) Er princippet om de frie varebevægelser for så vidt angår pyrotekniske artikler som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/23/EF ⁽²⁾ af 23. maj 2007 om markedsføring af pyrotekniske artikler (nu artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet), efter omstændighederne sammenholdt med artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, til hinder for en national ordning, der hvad angår oplagssteder for pyrotekniske artikler, der er i overensstemmelse med direktivet, opstiller det dobbelte krav til detailhandelen, at den pågældende handlende skal have dels en tilladelse i henhold til lovgivningen om fremstilling, oplagring, besiddelse af, salg, transport og brug af sprængstoffer, dels en tilladelse i henhold til miljølovgivningens regler om forstyrrende anlæg, selv om begge tilladelsesordninger i det væsentlige tjener samme formål (forebyggelse af sikkerhedsrisici), og en af disse to tilladelsesordninger (in casu ordningen vedrørende sprængstoffer) fastsætter en (meget) lav øvre grænse for oplagring af festfyrværkeri (50 kg pyrotekniske tændladninger, dvs. i det aktive stof)?